ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobců: **a) J. H.** a **b) J. H.,** oba zastoupeni Mgr. Jaroslavem Hanusem, advokátem se sídlem Nemanická 440/14, České Budějovice, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 20. 9. 2017, č. j. 51 A 50/2016 – 30,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 20. 9. 2017, č. j. 51 A 50/2016 – 30, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný svým rozhodnutím ze dne 26. 9. 2016, č. j. KUJCK 117696/2016, zamítl odvolání žalobců a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu S. n. L. (dále jen „*stavební úřad*“) ze dne 11. 7. 2016, č. j. 115/2015/MěÚSu. Posledně uvedeným rozhodnutím bylo, s odkazem na § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném pro pojednávanou věc (dále jen „*stavební zákon*“), vysloveno, že se paní M. Š. nenařizuje odstranění stavebních úprav – provedení dřevěné palubkové podlahy v obývacím pokoji a v chodbě v bytě č. . v K. ulici na pozemku parc. č. X v obci Č. V. (dále jen „*stavební úpravy*“), jelikož v řízení o odstranění stavby dle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona nebylo prokázáno, že by stavební úpravy podléhaly režimu stavebního zákona a nejednalo se o případ vyžadující územní rozhodnutí, stavební povolení ani ohlášení.

[2] Výše uvedenému rozhodnutí stavebního úřadu předcházelo rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 12. 2015, č. j. KUJCK 81874/2015/OREG (dále jen „*zrušující rozhodnutí*“), kterým zrušil předchozí rozhodnutí stavebního úřadu, jímž se odstranění dotčené stavby

naopak nařizovalo. Ve zrušujícím rozhodnutí žalovaný vyslovil tento závazný právní názor: „*Řízení bylo zahájeno podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona pro stavbu nazvanou Stavební úpravy v bytě č. X v č.p. X Č. V. Řízení bylo zahájeno dnem 6. 3. 2013 za platnosti a účinnosti zákona č. 350/2012 Sb., novely stavebního zákona, která umožňovala vést řízení o odstranění stavby nevyžadující územní rozhodnutí, stavební povolení ani ohlášení, pokud byla provedena v rozporu s právními předpisy. Takové řízení je vedeno podle § 129 odst. 1 písm. d) stavebního zákona. Stavební úřad předmětné úpravy zjistil a popsal při ohledání místa a z protokolu, který byl pořízen, je zřejmé, že žádný hluk z bytu paní Š. zjištěn nebyl. Ani nebylo zaznamenáno poškození stropu bytu. Dále bylo zjištěno, že podlaha bytu nebyla nájemkyní paní Š. upravována, dle sdělení SBD JH se stala na základě přechodu nájemních práv k bytu vlastníkem předmětné pochozí vrstvy podlahy. Stavební úřad konstatoval, že se nejednalo o stavbu, která by měla být řešena v režimu § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona a zahájení správního řízení dle tohoto ustanovení nebylo správné. V daném případě, pokud by bylo prokázáno provedení předmětných úprav podlahy v rozporu s právními předpisy, mohlo být pouze podle § 129 odst. 1 písm. d) stavebního zákona nařízeno vlastníkovi stavby její odstranění, ani to však nebylo prokázáno*.“ Ve zrušujícím rozhodnutí žalovaný uzavřel, že řízení bylo zahájeno a vedeno podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona a bude ukončeno rozhodnutím, kterým na základě zjištěných skutečností a předložených dokladů odstranění úprav podlahy nebude nařizováno. V dalším řízení stavební úřad vydal rozhodnutí ze dne 11. 7. 2016, jímž nenařídil odstranění stavby, to žalovaný svým rozhodnutí ze dne 26. 9. 2016 potvrdil.

[3] Žalobci proti posledně uvedenému rozhodnutí žalovaného podali žalobu ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích (dále jen „*krajský soud*“), ve které uplatnili celou řadu námitek. Pro účely projednávané kasační stížnosti je významná ta, že se žalovaný vyhnul posouzení odvolací námitky, v níž se žalobci dovolávali nesprávnosti závěru stavebního úřadu, že se neprokázalo provedení stavební úpravy v rozporu s právními předpisy podle § 129 odst. 1 písm. d) stavebního zákona [tedy podle jiného ustanovení stavebního zákona, než je § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, na nějž se odvolává výrok rozhodnutí stavebního úřadu]. Tento závěr stavebního úřadu je podle žalobců vadný a nebyl vůbec odůvodněn.

[4] Krajský soud napadeným rozsudkem zrušil rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí stavebního úřadu. Odůvodnil to tím, že tato rozhodnutí nelze přezkoumat pro nedostatek důvodů. Shledal rozpor mezi použitou argumentací a uváděným ustanovením použité právní normy. Nelze jednoznačně uzavřít, zda si byl prvostupňový správní orgán vědom, jaký postup v dané věci zvolil, neboť z odůvodnění jeho rozhodnutí není zcela zřejmé, podle jakého ustanovení stavebního zákona vlastně postupoval [míněno, zda podle § 129 odst. 1 písm. b) anebo podle písm. d) stavebního zákona – pozn. soudu]. Vytkl stavebnímu úřadu, že po zrušujícím rozhodnutí neoznámil účastníkům řízení, podle jakého ustanovení stavebního zákona aplikoval.

[5] Žalovaný (dále jen „*stěžovatel*“) proti rozsudku krajského osudu brojí kasační stížností, jejíž důvody lze podřadit pod důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“). Rozsudek označuje za nezákonný; polemizuje se závěrem krajského soudu, že jeho rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Zdůrazňuje, že řízení bylo zahájeno a vedeno podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona a mělo být ukončeno rozhodnutím, že se odstranění stavby nenařizuje. Stavební úřad po vydání zrušujícího

rozhodnutí oznámil nové projednání věci, nikoli zahájení nového řízení. Řízení bylo tedy od počátku vedeno podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona a mělo být podle jednoznačného názoru stěžovatele ukončeno rozhodnutím o nenařízení odstranění stavby, což také stavební úřad učinil ve svém rozhodnutí ze dne 11. 7. 2016. V něm posoudil povahu stavby a argumentačně podpořil závěr, proč provedení stavebních úprav nevyžadovalo stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu. Z odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu je zřejmé, že ve věci postupoval a rozhodoval podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona.

[6] Pokud stavební úřad ve svém rozhodnutí vypořádal i věcné námitky žalobců ohledně akustického posudku a neúplnosti zjištění stavu věci, nelze z toho činit závěr, že v dalším řízení postupoval podle § 129 odst. písm. d) stavebního zákona. Také stěžovatel se těmito námitkami zabýval v rámci odvolacího řízení jako s námitkami odvolacími. Rozhodnutí správních orgánů obsahuje náležitosti § 68, respektive § 69 správního řádu; výrok rozhodnutí je jasný, srozumitelný a má náležitosti podle § 68 odst. 2 správního řádu, odůvodnění má náležitosti uvedené v § 68 odst. 3 správního řádu a není v rozporu s výrokem. Stěžovatel nesouhlasí s krajským soudem, že řízení nemohlo být po zrušení původního prvostupňového rozhodnutí nadále vedeno podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Překvalifikovat stavbu v průběhu řízení podle stěžovatele nelze, *nota bene* nelze ukončit řízení usnesením pouze poznamenaným do spisu (podle § 129 odst. 4 stavebního zákona).

[7] Podle stěžovatele mu krajský soud nedůvodně vytýká, že pokud již dospěl k závěru, že předmětné řízení nemělo být vůbec zahajováno, neboť jednoznačně uvedl, že pro stavební úpravy nebylo vyžadováno územní rozhodnutí, stavební povolení ani ohlášení, měl zastavit řízení podle § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu. Takový postup je naopak vadný; řízení o odstranění stavby je vedené z moci úřední a pro případ, kdy je shledáno, že se nejedná o stavbu ve smyslu § 129 písm. 1 odst. b) stavebního zákona, stavební úřad musí ve věci rozhodnout. Poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 28. 7. 2011, č. j. 5 As 30/2011 – 102), podle níž, dospěje-li stavební úřad k závěru, že se nejedná o stavbu podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, je třeba ve věci rozhodnout a stavební úřad je oprávněn učinit výrok, kterým se odstranění stavby nenařídí.

[8] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc krajskému soudu vrátil k dalšímu řízení.

[9] Žalobci ve svém vyjádření označili kasační stížnost za nedůvodnou a navrhli její zamítnutí. Odkázali na text správní žaloby a ztotožnili se s částí odůvodnění (v odstavcích 29 a 30) napadeného rozsudku. Žalobci byli vystaveni libovůli správních orgánů, jakým směrem zahájené správní řízení povedou, pokud stavební úřad upozorňoval na možnost posouzení věci podle § 129 odst. 1 písm. d) stavebního zákona.

[10] Pokud by správní orgány postupovaly předvídatelně a zcela určitě, nevznikly by následně jejich pochybnosti, k čemu směřovaly námitky žalobců. Nepřezkoumatelný a neurčitý postup správních orgánů dal stěžovateli prostor nevypořádat se s námitkami žalobců. Zmatečnost rozhodnutí stavebního úřadu spočívá v tom, že se snaží navodit

dojem, že se věcí zabýval tak, jak mu uložil stěžovatel [tedy podle § 129 odst. 1 písm. d) stavebního zákona], ale své závěry v tomto ohledu nebyl schopen vůbec odůvodnit. Navíc ve výroku rozhodnutí odkázal na § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona.

[11] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[12] Kasační stížnost je důvodná.

[13] Jádrem kasační stížnosti je otázka zákonnosti postupu správních orgánů za situace, kdy v řízení o odstranění stavby zahájeném a vedeném podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona vydaly rozhodnutí, jejichž odůvodnění uvažuje o podmínkách řízení o odstranění stavby podle § 129 odst. 1 písm. d) stavebního zákona.

[14] Ze správního spisu Nejvyšší správní soud ověřil existenci oznámení o zahájení správního řízení ze dne 4. 3. 2013, vydaného Městským úřadem Č. V. (jenž byl původně místně příslušný namísto Městského úřadu S. n. L.), podle něhož stavení úřad „*zahajuje řízení o odstranění stavby podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona*.“ Dále v oznámení stavební úřad uvedl, že „[p]*odle § 129 odst. 1 písm. b) stavební zákona stavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu nebo bez opatření nebo jiného úkonu toto rozhodnutí nahrazující anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena. V tomto případě se jedná o stavbu provedenou bez stavebního povolení.*“ (Pro jednoduchost se dále používá pro všechny výše uvedené typy staveb zjednodušené označení „*stavba bez povolení*“).

[15] Výrok rozhodnutí stavební úřadu ze dne 11. 7. 2016 na několika místech hovoří o „*řízení vedeném podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona*“. Ve výroku rozhodnutí stěžovatele ze dne 26. 9. 2017 se za účelem identifikace odvoláním napadeného rozhodnutí stavebního úřadu mj. uvádí, že žalobci podali odvolání proti rozhodnutí, jehož výrokem nebylo s odkazem na § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona nařízeno odstranění stavby. Stejným způsobem, tedy s výslovným odkazem na § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, odkazuje na předchozí rozhodnutí stavebního úřadu i zrušující rozhodnutí stěžovatele ze dne 7. 12. 2015.

[16] Z výše uvedeného plyne, že z pohledu určení předmětu řízení, jako zákonné náležitosti oznámení o zahájení správního řízení ve smyslu § 46 odst. 1, věty druhé, správního řádu nebylo pochybností o tom, že je řízení vedeno podle písmene b) citovaného ustanovení stavebního zákona a že jeho předmětem je odstranění stavby provedené bez povolení. K tomu je nutné dodat, že určení právní kvalifikace není povinnou součástí vymezení předmětu řízení. Zákon takto formální nároky neklade a pro určení předmětu řízení postačuje jednoduché, „věcné“ vymezení jeho předmětu. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2012, č. j. 8 As 88/2011 – 62 platí, že: „*[V]ymezení předmětu řízení může mít různé podoby, a to v závislosti na povaze konkrétního řízení. Na náležitosti oznámení o zahájení řízení nelze klást stejné kvalitativní obsahové nároky jako je tomu v případě výroku rozhodnutí. Na počátku řízení totiž není vždy možné jeho*

předmět zcela přesně vymezit. Správní orgán v této fázi řízení často nezná veškeré skutkové okolnosti věci, o které je třeba opřít následné rozhodnutí a na jejichž základě je třeba učinit závazné právní posouzení.“

[17] Nejvyšší správní soud považuje za významné, že v souladu s oznámením o zahájení správního řízení se také výroky předmětných správních rozhodnutí jednotně odvolávají na stejné ustanovení a jednoznačně stanoví totéž. Pochybnosti krajského soudu se tedy týkají pouze určitých částí odůvodnění rozhodnutí správních orgánů, kde je zmíněna možnost vést řízení o odstranění stavby dle jiného ustanovení, a to podle § 129 odst. 1 písm. d) stavebního zákona. Poprvé se tyto úvahy objevily ve zrušujícím rozhodnutí stěžovatele ze dne 7. 12. 2015. Tam stěžovatel vysvětlil, proč stavební úpravy nevyžadovaly povolení. Poté pokračoval hypotetickou úvahou, že by i stavba nevyžadující povolení mohla být odstraněna za podmínek stanovených v § 129 odst. 1 písm. d) stavebního zákona. Doslova uvedl: „*V daném případě, pokud by bylo prokázáno provedení předmětných úprav podlahy v rozporu s právními předpisy, mohlo být pouze podle § 129 odst. 1 písm. d) stavebního zákona nařízeno vlastníkovi stavby její odstranění, ani to však nebylo prokázáno*“ (zvýraznění bylo přidáno). Z gramatického vyjádření je zřejmé, že stěžovatel tehdy nevydal stavebnímu úřadu pokyn, aby zahájil a vedl řízení podle písmene d); pouze konstatoval, co přímo plyne z právní úpravy obsažené ve stavebním zákonu (ve znění od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2017), totiž že lze vést řízení o odstranění i u těch staveb, pro něž se nevyžaduje povolení či ohlášení. Formulace o tom, že protiprávnost takové stavby nebyla prokázána, je logická a pochopitelná, protože správní orgány se na základě námitek a podnětů žalobců zabývaly nejen otázkou, zda stavba vyžaduje povolení, ale i dalšími okolnostmi, které podle žalobců měly svědčit o nezákonném provedení stavby.

[18] Následné rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 11. 7. 2016 se ve svém odůvodnění výslovně opírá opět o § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Pokud zmiňuje odstavec d) tohoto ustanovení, je to jednou proto, že na toto ustanovení odkázali sami žalobci. Podruhé na něj odkazuje v podobném kontextu jako stěžovatel ve zrušujícím rozhodnutí, tedy že pokud by se prokázalo provedení stavby v rozporu s právními předpisy, bylo by možné ji odstranit řízením podle § 129 odst. 1 písm. d) stavebního zákona, avšak to prokázáno nebylo. Na konci odůvodnění stavební úřad jednoznačně konstatuje, že řízení bylo zahájeno podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, stavební úřad po zásahu stěžovatele věc znovu projednal, posoudil zjištěné skutečnosti a dospěl k závěru, že stavební úpravy nevyžadují povolení a „*tudíž nelze podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona nařídit její odstranění*“. Je pravda, že oznámení stavebního úřadu ze dne 1. 3. 2016 o novém projednání věci po vydání zrušujícího rozhodnutí žádný odkaz na ustanovení stavebního zákona neobsahuje, to ale nebylo nutné, neboť předmět řízení, včetně odkazu na příslušnou právní úpravu [§ 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona], byl vymezen již v oznámení o zahájení správního řízení a nemohl se změnit jen proto, že správní orgán podmíněně a nad rámec vlastních nosných důvodů pro zrušení předchozího rozhodnutí zmínil i jiné ustanovení stavebního zákona [§ 129 odst. 1 písm. d)]. Bylo by nadměrným formalismem požadovat, aby oznámení stavebního úřadu ze dne 1. 3. 2016 odkazovalo na příslušné ustanovení zákona, jestliže toto bylo opakovaně uvedeno ve výrocích předcházejících rozhodnutí i v oznámení o zahájení řízení podle § 46 správního řádu. To platí tím spíše, že formální nároky i na vymezení předmětu řízení v oznámení o zahájení

řízení podle § 46 odst. 1 správního řádu nejsou vysoké a rozhodující je vymezení věcné, nikoli detailní právní kvalifikace (viz k tomu judikatura citovaná v odstavci [16] výše).

[19] Rozhodnutí stěžovatele ze dne 26. 9. 2016 tedy vymezuje předmět řízení jako odstranění stavby bez povolení, správně se odvolává na písmeno b) citovaného ustanovení stavebního zákona a písmeno d) zmiňuje opět jen v kontextu s odvolacími námitkami žalobců (str. 4 tohoto rozhodnutí).

[20] Výše uvedené vyvrací názor krajského soudu, že jsou dotčená správní rozhodnutí nepřezkoumatelná, respektive vnitřně rozporná. Naopak, ze správního spisu je patrná kontinuita a ustálenost správních orgánu v pojetí předmětu řízení – tedy že se jedná o řízení o odstranění stavby bez povolení. Případné úvahy o tom, že i stavba nepodléhající povolení by mohla být odstraněna za podmínek § 129 odst. 1 písm. d) stavebního zákona, nejsou nemístné: naopak představují logickou a pro účastníky řízení informativní odpověď na přirozenou otázku, zda samotná absence povolovacího (ohlašovacího) režimu má za následek, že takovou stavbu nelze za žádných okolností odstranit. Nelze též považovat za nepřípustné či matoucí, pokud správní orgány konstatovaly, že nespatřují ani důvody k zahájení řízení o odstranění stavby nevyžadující povolení. Naopak je správné, že reagovaly na věcné námitky žalobců ve správním řízení. Právě z vypořádání těchto námitek přirozeně vyplynulo, že správní orgány vůbec nenalezly důvod pro zahájení řízení podle písmene d) uvedeného ustanovení stavebního zákona.

[21] Stěžovateli je třeba přisvědčit i v tom, že nepochybil, pokud ve věci vydal rozhodnutí, jímž vyslovil, že se odstranění stavby nenařizuje. Takový postup je v souladu s právním názorem vysloveným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2011, č. j. 5 As 30/2011 – 93, na nějž odkázal stěžovatel. Zdejší soud zde výslovně konstatoval, že *„[s]tavební úřad (...) měl dle názoru Nejvyššího správního soudu meritorně rozhodnout (§ 67 správního řádu), neboť ani stavební zákon ani správní řád mu neumožňují řízení o odstranění stavby zastavit v případě, kdy stavební úřad shledá, že nejde o stavbu postavenou bez či v rozporu se stavebním povolením. Vydání rozhodnutí ve věci nebrání ani ta skutečnost, že dikce § 129 stavebního zákona neupravuje, jakým způsobem řízení o odstranění stavby ukončit, pokud stavební úřad v průběhu řízení zjistí, že nebyly dány důvody pro jeho zahájení. Přikazuje-li stavební zákon úřadu nařídit odstranění stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu anebo v rozporu s ním, lze dovodit, že pokud dospěje stavební úřad k závěru opačnému, a to že se nejedná o ´černou´ stavbu, je oprávněn učinit výrok, kterým odstranění stavby nenařídí. Proti takovému rozhodnutí by bylo odvolání účastníků řízení přípustné*“. Není přitom rozhodné, že soud rozhodoval o věci podle dřívějšího znění stavebního zákona. Ačkoli úprava obsažená v § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, ve znění účinném pro nyní projednávanou věc, není naprosto totožná se zněním, které bylo účinné v případě řešeném ve výše citovaném judikátu, provedené změny nejsou takového rázu, aby měly vliv na použitelnost této judikatury. Nebylo by však ani pochybením, pokud by stavební úřad řízení zastavil. Zastavení řízení o odstranění stavby totiž předvídá § 129 odst. 3 stavebního zákona, je-li stavba dodatečně povolena. Tím spíše (argument *a minori ad maius*) by tak bylo možné řízení zastavit v situaci, kdy se v průběhu řízení zjistilo, že stavba vůbec povolení nevyžadovala. Jednalo by se typově o zastavení řízení podle § 66 odst. 2 správního řádu, na rozdíl od obecné úpravy (§66 odst. 2 *in fine* správního řádu) by se však takové usnesení doručovalo účastníkům řízení (forma usnesení by byla obdobná jako podle § 129 odst. 3 stavebního zákona, které upravuje

typově obdobnou situaci, kdy předmět řízení o odstranění stavby odpadl) a proti rozhodnutí by bylo přípustné odvolání. Procesní důsledky rozhodnutí by byly z pohledu účastníků řízení shodné jako v projednávaném případě, kdy stavební úřad vydal rozhodnutí o tom, že nenařídí odstranění stavby.

[22] Vzhledem k tomu, že krajský soud nesprávně vyhodnotil, že dotčená správní rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná a vnitřně rozporná, jak je v podrobnostech vyloženo výše, Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo, než napadený rozsudek krajského soudu zrušit podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. Krajský soud je v dalším řízení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[23] V dalším řízení rozhodne krajský soud i o nákladech řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. října 2018

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu